

Nr 200.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående vissa pensioner från statens domäners fond; given Stockholms slott den 15 mars 1929.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt under punkterna 1:o—3:o.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

J. B. Johansson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 15 mars 1929.

Närvarande:

Statsministern LINDMAN, ministern för utrikes ärendena TRYGGER, statsråden LÜBECK, WOHLIN, BESKOW, LUNDVIK, BORELL, VON STEYERN, MALMBERG, LINDSKOG, BISSMARK, JOHANSSON.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Johansson anför:

1:o.

I skrivelse till Kungl. Maj:t den 3 januari 1929 har *domänstyrelsen* gjort framställning om beredande av fyllnadspension åt förre jägmästaren i Stockholms revir Alexander Edvard August Friedrich Maass i dennes egenskap av byråchef å extra stat i domänstyrelsen. Styrelsen anför följande.

Bihang till riksdagens protokoll 1929. 1 saml. 168 häft. (Nr 200—202.)

Fyllnadspension åt extra byråchefen i domänstyrelsen, f. d. jägmästaren A. E. A. F. Maass.

Den 4 mars 1929 uppnådde Maass 65 levnadsår. Som han vid sagda tid kunde räkna mer än 35 tjänstår — närmare bestämt 41 år 8 månader 17 dagar — vore han enligt lagen den 11 oktober 1907 angående civila tjänst innehavares rätt till pension (5 och 6 §§) skyldig att den 4 mars 1929 avgå från tjänsten med rätt att komma i åtnjutande av hel pension. Den pension, vartill Maass vid sin blivande avgång vore berättigad, utgjorde jämlikt kungörelsen den 15 juni 1922 (nr 323) med bestämmelser för ordinarie tjänstemän vid domänverket i fråga om rätt till pension m. m., sådan denna kungörelse lydde enligt kungörelsen den 12 juni 1925 (nr 251), 5,724 kronor.

Maass, som tjänstgjort såsom ordinarie lektor vid skogsinstitutet under mer än 3 $\frac{1}{2}$ år, såsom t. f. föreståndare för statens skogsförsöksanstalt under mer än 6 $\frac{1}{2}$ år samt såsom ordinarie jägmästare i Stockholms revir i 10 år, hade emellertid genom särskilda Kungl. Maj:ts beslut förordnats att alltifrån den 1 januari 1919 vara byråchef på extra stat i domänstyrelsen. Såsom sådan hade Maass tjänstgjort som chef för den på extra stat uppförda femte skogsbyrån, den s. k. skogsindelningsbyrån. Maass, vilken sålunda vore skyldig att den 4 mars 1929 avgå från sin ordinarie statstjänst, torde vid avgången från denna tjänst jämväl böra frånträda det byråchefsförordnande, som av Kungl. Maj:t senast förnyades den 31 december 1928.

Vid sin avgång komme Maass att under mer än 10 år hava uppehållit en byråchefstjänst i domänstyrelsen. Det vore styrelsen ett nöje att vitsorda det nit och den beprövade skicklighet, med vilka Maass handlagt de till hans byrå hörande ärenden. Då bland dessa inginge frågor icke blott rörande skogsindelningar samt större avdikningar och vägbyggnader å skogsdomäner utan även värderingar för inköp och försäljning av dylika domäner framginge dessutom oförtydligt, att stora anspråk mäst ställas på den, som haft att bereda och föredraga ärenden av denna krävande art.

Därest Maass varit byråchef på ordinarie stat, hade han dels icke behövt avgå från tjänsten förrän år 1931, dels varit berättigad till en icke obetydligt högre pension än som nu vore fallet. Med hänsyn icke blott härtill utan även till det synnerligen förtjänstfulla sätt, varpå Maass städse fullgjort honom lämnade uppdrag, syntes det styrelsen endast vara en gärd av rättvisa och billighet, därest åt Maass, då han avginge från sin tjänst, bereddes en pension, som stode bättre i överensstämmelse med hans 10-åriga verksamhet i styrelsen än den, som författningsenligt kunde tillkomma honom.

Därest Maass varit ordinarie byråchef, skulle hans pension uppgå till 6,996 kronor. I egenskap av ordinarie jägmästare ägde han däremot, såsom ovan anförts, att tillgodonjuta en pension av allenast 5,724 kronor, d. v. s. 1,272 kronor mindre än en ordinarie byråchef. Den lägre lön, som en tjänsteman å extra stat åtnjöt i förhållande till motsvarande befattningshavare å ordinarie stat, förestavades huvudsakligen därav, att tjänstemannen på extra stat vore befriad från erläggande av pensionsavgifter. Beträffande Maass borde emellertid bemärkas, att denne i egenskap av ordinarie jägmästare fått vidkännas pensionsavgifter, som, i vad avsåge allmänna pensionsfonden, endast med 90 kronor understeg ordinarie byråchefers årliga pensionsavgifter.

Såsom en skäligen pensionsförhöjning ansåge styrelsen kunna betraktas 80 procent av skillnadsbeloppet, 1,272 kronor, mellan ordinarie byråchefers och ordinarie jägmästares pension, eller 1,017 kronor. Då, såsom ovan nämnts, ordinarie jägmästares pension uppginge till 5,724 kronor och härtill lades 80 procent av nyssnämnda skillnadsbelopp (1,272 kronor) eller 1,017 kronor,

skulle den sammanlagda pensionen uppgå till 6,741 kronor, vilken summa för uppnående av ett med tolv jämnt delbart belopp torde böra avrundas till 6,744 kronor.

På grund av det anförda finge domänstyrelsen hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå riksdagen medgiva, att Maass måtte från och med dagen näst efter den, då avgång från tjänsten ägde rum, under sin återstående livstid från statens domäners fond uppbära, utöver honom författningsenligt tillkommande pension, en årlig fyllnadspension till sådant belopp, att båda pensionsbeloppen tillsammans uppginge till 6,744 kronor för år.

I remissutlåtande häröver den 16 januari 1929 anför *statskontoret*.

Av domänstyrelsens skrivelse framginge, att jägmästaren Maass uppfyllt villkoren i den civila pensionslagen för att vid avgång efter den 4 mars 1929, då han uppnådde 65 levnadsår, komma i åtnjutande av hel pension såsom jägmästare med 5,724 kronor för år räknat samt att styrelsen vid det förhållande, att Maass sedan mer än tio år bestritt en byråchefsbefattning på extra stat hos styrelsen, ansett en förbättrad pensionsförmån böra beredas honom.

Några i viss mån likartade spörsmål hade under de senare åren varit föremål för prövning av Kungl. Maj:t och riksdagen, nämligen frågorna om tilläggspension åt expeditionschefen W. F. Schalén, byråchefen O. Z. Ekdahl och kamreraren K. A. Lindström. Åt Schalén, som författningsenligt var berättigad till pension såsom kansliråd med 6,996 kronor, beviljade 1925 års riksdag med bifall till propositionen nr 25 punkt 1 en tilläggspension å 600 kronor, motsvarande $\frac{2}{3}$ av skillnaden mellan nyssnämnda kanslirådspension och vad som i pension tillkomme en överdirektör av högre grad, med vilken tjänst den av Schalén under omkring 15 år uppehållna expeditionschefsbefattningen var i avseende å avlöningen likställd. I förenämnda proposition punkt 2 föreslogs en tilläggspension till enahanda belopp även åt byråchefen Ekdahl, vilken alltsedan den 1 maj 1913 uppehållit chefsbefattningen för en inom väg- och vattenbyggnadsstyrelsen upprättad särskild hamnavdelning och i sådan egenskap åtnjutit avlöning från anslaget till utförande av vissa fiskehamnar med belopp, som under senare åren uppgått till 15,000 kronor för år. Denna del av propositionen vann emellertid icke riksdagens bifall, enär det ansågs betänkligt att för ett tillfälligt uppdrag av denna art bereda särskild pensionsförmån.

Lindström, vilken vid avgång från befattningen såsom kamrerare i fångvårdsstyrelsen var berättigad åtnjuta pension å 5,076 kronor, hade under åberopande därav, att han under mer än 13 år innehaft förordnande såsom arbetsintendent, sedermera extra byrådirektör, å fångvårdsstyrelsens arbetskontor och större delen av nämnda tid eller under mer än 10 år på förordnande uppehållit befattningen såsom kameralbyråchef hos fångvårdsstyrelsen, anhållit hos Kungl. Maj:t om en tilläggspension till belopp, motsvarande skillnaden, 1,284 kronor, mellan honom författningsenligt tillkommande pension och den pension, som tillkomme en byrådirektör å ordinarie stat. Sedan statskontoret i avgivet utlåtande avstyrkt bifall till ansökningen, fann Kungl. Maj:t genom beslut den 28 januari 1927 den gjorda framställningen icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Sedermera väcktes vid 1928 års riksdag en motion om beviljande åt Lindström av en tilläggspension å 856 kronor, motsvarande $\frac{2}{3}$ av omförmälda skillnad. Efter det att bankoutskottet (utl. nr 30 p. 17) av anförda skäl avstyrkt förslaget, beslöt riksdagen, att motionen icke skulle föranleda till någon riksdagens åtgärd.

I nu förevarande framställning om beredande av pensionsförhöjning åt extra byråchefen Maass återopades omständigheter, som i hög grad påminde om de förhållanden, som voro för handen beträffande förenämnda Lindström. Emellertid torde det i förevarande fall förhålla sig så, att man vid den tid, då jägmästaren Maass tillträdde förordnandet såsom extra byråchef, hade grundad anledning antaga, att frågan om domänverkets omorganisation skulle inom jämförelsevis kort tid bliva utredd och avgjord, i sammanhang varmed ifrågavarande extra byråchefsbefattning kunde väntas bliva förvandlad till en ordinarie tjänst. Berörda utredning hade likväl av oförutsedda omständigheter kommit att bliva mycket fördröjd och torde icke kunna väntas bliva avslutad under den närmaste tiden och i varje fall icke innan Maass uppnådde avgångsåldern i egenskap av jägmästare.

Vidare torde böra uppmärksammas, att de olika förslag till ny civil tjänstepensionslag, som framlagts av 1921 års pensionskommitté och 1926 års pensionsutredning, innefattade sådana bestämmelser för ett fall, som här föreläge, att pensionen för innehavare av förordnande å en på extra stat uppförd befattning skulle — givetvis mot erläggande av däremot svarande avgifter — bestämmas efter pensionsunderlaget för denna befattning. Jämväl lösningen av frågan om ny civil pensionslag hade över förväntan blivit fördröjd och kunde icke väntas föreligga under de närmaste åren; men ju längre det dröjde med avgörandet av pensionsförhållandena för innehavare av icke-ordinarie befattningar, desto starkare framträdde det billiga i vidtagande av någon åtgärd till förmån för den, som nödgades avgå, innan frågan vunne sin lösning.

Med hänsyn till berörda omständigheter hölle statskontoret före, att billighetsskälerna nu vägde tyngre än de betänkligheter, som kunde resas mot en jämkning av pensionen för en ordinarie befattningshavare, som på förordnande bestritt en högre befattning på extra stat.

Om statskontoret alltså icke ville motsätta sig, att en tilläggspension utverkades för Maass, ansåge statskontoret emellertid, att beloppet av denna tilläggsförmån borde i detta fall liksom beträffande expeditionschefen Schalén bestämmas till $\frac{2}{3}$ av skillnaden mellan de båda pensionerna och alltså för Maass utgöra [$\frac{2}{3} \times (6,996 - 5,724) =$] 848 kronor, avrundat till 852 kronor.

Slutligen finge statskontoret fästa uppmärksamheten därå, att avgångsåldern för byråchef vore 67 år men för jägmästare 65 år; och kunde det med hänsyn härtill ifrågasättas, huruvida tilläggspensionen borde utgå under annan förutsättning än att Maass kvarstode i tjänst och fortfarande intill uppnådd levnadsålder av 67 år uppehölle extra byråchefsbefattningen.

Departements-
chefen.

Jag torde få erinra, att Kungl Maj:t tidigare denna dag beviljat Maass avsked från befattningen såsom jägmästare i Stockholms revir samt i samband därmed föreskrivit, att Maass den 31 december 1928 beviljat förordnande att tillsvidare under 1929 tjänstgöra såsom byråchef i domänstyrelsen skall upphöra med utgången av juni 1929.

I likhet med myndigheterna anser jag billigheten bjuda, att en mot Maass tioåriga verksamhet såsom extra byråchef svarande pensionsförbättring tillerkännes honom. Det krävande arbete, som därunder ålegat Maass, vitsordas hava utförts med stor skicklighet och nit. Såsom ytterligare för honom meriterande i nu förevarande avseende må erinras om den tid av $6\frac{1}{2}$ år, varunder han tjänstgjort såsom föreståndare för statens skogsförsöksanstalt.

Den föreslagna pensionsförhöjningen synes mig även berättigad med hänsyn till det dröjsmål, som föranlett att de på dagordningen stående frågorna om domänverkets omorganisation och om obligatorisk rätt till pension för befattningshavare i Maass ställning ännu icke blivit prövade. Mot det av statskontoret föreslagna beloppet av tilläggs pensionen, 852 kronor för år, har jag intet att erinra.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att före detta jägmästaren i Stockholms revir, byråchefen å extra stat i domänstyrelsen Alexander Edvard August Friedrich Maass må från och med den 1 juli 1929 under sin återstående livstid från statens domäners fond uppbära, utöver honom författningsenligt tillkommande pension såsom jägmästare, en årlig fyllnadspension av 852 kronor.

2:o.

I skrivelse den 31 december 1928 har domänstyrelsen underställt Kungl. Maj:ts prövning en av jägmästaren i Malingsbo revir gjord, av överjägmästaren i Dalarnas distrikt tillstyrkt framställning om beredande av pension åt byggnadsförmannen i nämnda revir Johan Abrahamsson.

Pension åt byggnadsförmannen J. Abrahamsson.

Av handlingarna i ärendet inhämtas, bland annat, följande.

Abrahamsson, som är född den 18 april 1861, antogs under år 1909 till ledare av kronans flottledsarbeten i Härjeån inom Kopparbergs län. Med dessa arbeten fortsatte han till utgången av år 1910, varefter han från och med år 1911 — med början den 22 februari — tjänstgjort såsom byggnadsförmän inom Klotens, sedermera Malingsbo revir. Hans huvudsakliga sysselsättning har därvid varit att leda skogsstatens byggnadsarbeten inom reviret, men har han därjämte under vintrarna varit sysselsatt med tumning ävensom andra göromål, delvis förlagda till revirexpeditionen.

Abrahamssons närmaste förmän under den tid, han varit anställd i statens tjänst, hava enstämmigt givit honom de bästa vitsord. Sålunda har ingenjören J. A. Melkerson, som under den tid Abrahamsson ledde utbyggandet av Härjeån var statens flottledsingenjör, ansett sig i sitt för Abrahamsson rörande samma arbeten utfärdade intyg kunna rekommendera honom till ledning av sådana arbeten; och hans båda närmaste förmän alltsedan år 1911 — såväl nuvarande överdirektören i domänstyrelsen D. af Wahlberg som jägmästaren i Malingsbo revir — vitsorda hans skicklighet och plikttrohet och framförallt hans stora sparsamhet med statens medel, vilken sparsamhet emellertid alltid varit förbunden med noggrant aktgivande på att byggnadsarbetena blivit väl och solitt utförda.

Abrahamssons avlöning, som under åren 1911—1916 utgått med 150 kronor för månad och under åren 1917—1922 med 200 kronor för månad, har alltsedan år 1923 utgjort 172 kronor 50 öre för månad — eller 2,070 kronor för år — jämte därå belöpande dyrtidstillägg i enlighet med de för fast anställda befattningshavare i statens tjänst gällande grunder. Därjämte har han åtnjutit förmånen av fri bostad.

Domänstyrelsen framhåller, att Abrahamsson icke äger någon författningsenlig rätt till pension; men synes det domänstyrelsen vara överensstämmande med billighet, att han, som under ett 20-tal år helt ägnat sitt arbete åt kronans tjänst, kommer i åtnjutande av en årlig pension av statsmedel, när han icke längre kan gagna det allmänna i den utsträckning, som statsintresset kan kräva och hans egen rättskänsla fordrar.

Därest avsked beviljades Abrahamsson från och med den 1 juli 1929, komme han att räkna 68 levnads- och 20 tjänstår. Domänstyrelsen tilläte sig i detta sammanhang meddela, att Abrahamsson styrkt sig hava under åren 1886—1908 med kortare avbrott varit anställd i olika bolags tjänst, huvudsakligen i egenskap av schaktmästare, ritare och arbetsledare vid järnvägsbyggnader, de sista fyra åren dock såsom flottningsinspektör vid Dalälvarnas flottningsförening och strömbyggnadsaktiebolag.

Vad pensionsbeloppet beträffade syntes det styrelsen, att detsamma, med hänsyn till arten av Abrahamssons verksamhet såväl i det allmänna som i enskild tjänst, lämpligen borde kunna beräknas i enlighet med de i kungörelsen den 8 november 1918 (nr 859) angivna grunderna för pensionering av förmän och arbetare vid statens järnvägsbyggnader samt statens vattenfallsverks byggnadsavdelning. Jämlikt dessa grunder ägde arbetare, som innehade 60 levnadsår och minst 25 tjänstår, rätt till pension av 450 kronor för år. De i nämnda kungörelse fastställda pensionsbeloppen hade sedermera genom kungörelserna den 15 juni 1922 (nr 360) och den 18 juni 1925 (nr 280) reglerats på sådant sätt, att ett pensionsbelopp enligt 1918 års grunder å 450 kronor numera utginge med 852 kronor. Abrahamsson kunde emellertid vid sin eventuella avgång den 1 juli 1929 icke räkna mer än 20 tjänstår, på grund varav pensionen syntes böra utgå med ett i förhållande till det mindre antalet tjänstår avkortat belopp. Enligt denna beräkningsgrund och med iakttagande av att pensionen avjämnades till ett med tolv jämnt delbart belopp skulle pensionsbeloppet komma att uppgå till 684 kronor för år. Styrelsen förutsatte emellertid, att dyrtidstillägg komme att utgå på pensionsbeloppet.

På grund av vad sålunda anförts hemställde styrelsen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Abrahamsson måtte från och med den 1 juli 1929 under sin återstående livstid åtnjuta en årlig pension av 684 kronor jämte därå belöpande dyrtidstillägg, att utgå av statens domäners fond.

I remissutlåtande den 23 februari 1929 framhåller *statskontoret*, att på grund av vad domänstyrelsen anförts och handlingarna i övrigt innehålla goda skäl torde få anses föreligga att bereda någon pension i detta fall. Då det av styrelsen föreslagna pensionsbeloppet icke kunde anses för högt, tillstyrker statskontoret vidtagande av åtgärd i enlighet med styrelsens hemställan, dock med den ändring att pensionen syntes böra utgå från och med månaden näst efter den, vari Abrahamsson entledigades från sin anställning.

*Departements-
chefen.*

Även jag anser goda skäl föreligga att åt Abrahamsson, som på ett väl vitsordat sätt med nit fullgjort sitt arbete i statens tjänst, utverkas pension till av domänstyrelsen föreslaget belopp av 684 kronor årligen. På sätt statskontoret föreslagit torde pensionen utgå från och med månaden näst efter den, varunder Abrahamsson entledigas från sin anställning.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att byggnadsförmannen Johan Abrahamsson må från och med månaden näst efter den, varunder han entledigas från sin anställning, under sin återstående livstid från statens domäners fond åtnjuta en årlig pension av 684 kronor.

3:o.

Med utlåtande den 25 augusti 1928 har domänstyrelsen överlämnat två till styrelsen av förra flottledsförmännen vid statens flottledsarbeten Isak Isaksson Björklund och Anders Wikström ingivna ansökningar om beredande åt dem av pensioner.

*Pension åt
förra flottleds-
förmännen I.
Isaksson
Björklund.*

I ärendet har infordrat utlåtande avgivits av statskontoret den 6 oktober 1928.

Sedan enligt domänstyrelsens anmälan den 19 januari 1929 bemäde Wikström numera avlidit, kvarstår fråga om pension allenast för Björklund.

Domänstyrelsen har i sagda del av ärendet anfört följande.

Björklund, som med prästbevis styrkt sig vara född den 26 december 1862, hade anställts såsom arbetare vid statens flottledsarbeten den 5 juli 1886. Han hade därefter haft sin huvudsakliga verksamhet vid statens flottledsbyggnader men, när flottledsbyggandet i vanliga fall vore ett säsongarbete, huvudsakligen förlagt till sommar- och höstmånaderna, hade under åtskilliga år tjänstgöringen icke varit fullständig. Endast i undantagsfall, när arbeten förekommit i större vattendrag, såsom i Piteälven, eller vid någon rännbyggnad, såsom i Bölmansån, hade under tidigare år vinterarbete förekommit.

Efter att under åren 1907 och 1908 hava tjänstgjort såsom förman vid flottledsbyggandet inom Arvidsjaur och Jokkmokks revir hade Björklund den 1 april 1911 antagits till flottledsförman vid flottledsbyggandet huvudsakligen inom Övre och Nedre Norrbottens distrikt. På grund av den minskade omfattning, kronans flottledsbyggande hade börjat taga, hade Björklund entledigats från denna befattning vid utgången av år 1924.

I intyg från byråchefen friherre Th. Hermelin, vilken under åren 1888—1894 tjänstgjort såsom assistent och t. f. jägmästare inom de revir, dit Björklunds verksamhet under sagda år varit förlagd, hade Björklund lämnats det vitsordet, att han åtnjote vederbörande arbetsledares särskilda förtroende såsom skicklig och ordentlig flottledsbyggare. Under åren 1894—1908 återfunnes Björklunds namn i domänstyrelsens flottledsräkenskaper rörande flottledsarbeten inom ett flertal socknar i Norrbottens län. Vad tiden från och med år 1909 beträffade, hade statens nuvarande flottledsingenjör, som därunder varit Björklunds förman, vitsordat, att han varit en god och skötsam arbetare och sedermera såsom förman och arbetsledare med duglighet och plikttrohet skött sina åligganden.

Vid sin avgång från tjänsten hade Björklund uppnått en levnadsålder av 62 år samt hade arbetat vid statens flottledsbyggnader i 39 år, varvid den effektiva arbetstiden dock inskränktes sig till 30 år 8 månader 19 dagar, därav 13 år 9 månader såsom arbetsledare.

Björklunds avlöning hade under åren 1921—1924 utgått med 225 kronor för månad — eller 2,700 kronor för år jämte därå belöpande dyrtidstillägg.

Björklund ägde icke någon författningsenlig rätt till pension; men det syntes domänstyrelsen överensstämmande med rättvisa och billighet att åt honom, som under en mansålder ägnat huvudsakliga delen av sitt arbete åt kronans tjänst, bereddes en årlig pension av statsmedel. Även om Björklund ännu i viss mån vore arbetsför, måste dock avseende fästas vid svårigheten att vid hans ålder kunna erhålla sådant arbete att han därigenom i nämnvärd grad kunde bidra till sitt uppehälle.

Vad pensionsbeloppet beträffade, syntes det styrelsen, att detsamma borde kunna beräknas i enlighet med de i kungörelsen den 8 november 1918 (nr 859) angivna grunderna för pensionering av förmän och arbetare vid statens järnvägsbyggnader samt statens vattenfallsverks byggnadsavdelning. Jämlikt dessa grunder ägde arbetare, som innehade 60 levnadsår och minst 30 tjänstår, rätt till pension av 500 kronor för år. Björklund uppfyllde båda nämnda förutsättningar, enär han vid sin avgång från tjänsten fyllt 62 år och kunde räkna mer än 30 effektiva tjänstår. Visserligen kunde dessa tjänstår icke i alla delar fullt styrkas, men i den till 1918 års riksdag avgivna proposition, som låg till grund för ovannämnda kungörelse den 8 november 1918, ifrågasattes icke, att tjänstetiden i varje fall skulle kunna officiellt styrkas.

De i kungörelsen fastställda pensionsbeloppen hade sedermera genom kungörelserna den 15 juli 1922 (nr 360) och den 18 juni 1925 (nr 280) reglerats på sådant sätt, att ett pensionsbelopp enligt 1918 års grunder å 500 kronor numera utginge med 900 kronor.

Såsom nämnts hade hänsyn tagits allenast till Björklunds effektiva tjänstetid. 1918 års kungörelse angäve emellertid icke uttryckligen, att endast sådan tjänstetid skulle beräknas vid pensionens bestämmande. Därest hela antalet tjänstår — således även de tider av året, då något arbete icke kunnat utföras — skulle medräknas, kunde Björklund åberopa närmare 40 tjänstår och skulle enligt 1918 års grunder vara berättigad till en pension av 550 kronor, vilket belopp med tillämpning av 1922 och 1925 års kungörelser skulle motsvara en pension av 948 kronor. Styrelsen ansåge dock, att ett pensionsbelopp av 900 kronor vore för Björklunds vidkommande väl avvägt. Styrelsen förutsatte emellertid, att dyrtidstillägg komme att utgå å pensionsbeloppet.

Styrelsen hemställde sålunda, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Björklund finge, räknat från och med den 1 januari 1929, under sin återstående livstid åtnjuta en årlig pension av 900 kronor jämte därå belöpande dyrtidstillägg, att utgå av statens domäners fond.

Statskontoret har icke funnit något att erinra mot bifall till domänstyrelsens förevarande framställning.

Departementschefen. I likhet med myndigheterna finner jag billighet kräva, att pension bereddes Björklund, vilken ägnat huvudsakliga delen av sitt väl vitsordade arbete åt kronans tjänst. Pensionen torde böra utgå med föreslaget årligt belopp av 900 kronor.

Jag hemställer därför, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre flottledsförmannen vid statens flottledsarbeten Isak Isaksson Björklund må, räknat från och med den 1 januari 1929, under sin återstående livstid från statens domäners fond åtnjuta en årlig pension av 900 kronor.

Statsrådets övriga ledamöter instämma i vad departementschefen hemställt i de under 1:o—3:o här ovan antecknade ärenden.

Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämnar bifall till vad departementschefen hemställt samt förordnar, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Hugo Nordlander.

